

معرفی چند فیلم تصویر حقیقی زنان را روی پرده سینما نشان می‌دهد

نه به زن شکفت انگیز

تصویر زنان روی پرده سینما طی سال‌های ظهور سینماتوگراف
تفاوت بسیاری کرده. از زنان همیشه نشسته روی صندلی در حال
خوردن چای معمشوق همیشه نیازمند کمک که باید قهرمان مرد
داستان نجاتش دهد عبور کردن و نبض زنگی خود را در دست
گرفته‌اند. اگرچه همواره در نمایش زنان و زندگی و دغدغه‌هایشان
کاستی‌هایی وجود داشته، اما نمایش کاریکاتوری زن در قالب
معمشوقی دلفریب یاد مقابله مردانه بعنی نادیده گرفتن زنان حقیقی و دادن
الگووکلیشه هایی محدود به تمایز زنان. در این میان فیلم‌هایی هم از زنان با تمام مختصات
زندگی اش در مقام دختر، همسر، مادر با توجه به تغییر شرایط زندگی و کار در دنیای امروز وجود دارد
و باعث می‌شود نگاه به زنان و زندگی و دغدغه‌های روز آنها شفاف‌تر دیده شود. زنان با استعداد و
توانایی و انتخاب‌های متفاوت روی پرده سینما حضور دارند و این حضور کمک می‌کند رواز پذیرش
و حتی تغییر شرایط زنان در موقعیت‌های شغلی و خانوادگی بهتر و با انصاف بیشتری دیده و
پذیرفته شود. سیاه‌نمایی در امر زنان در سینمای ایران و حتی خاورمیانه مساله‌ای تازه نیست و
وجود چنین فیلم‌هایی بیش از آن که به کمک شرایط زنان بیاید برای کارگردان و عوامل جوایز جهانی
به همراه داشته است. آثار دلسوزانه سینما در حوزه زنان یعنی نمایش حقیقی شرایط، همان‌طور
که زنان و دختران و مادران در دنیای حقیقی هستند.

زهرا صالحی‌نیا

کارشناس
سوادرسانه

شیطان پرادامی پوشد

(شیطان پرادامی پوشد) با بازی مریل استریپ و آنا هاتاوی اثری است زنانه درباره
حضور زنان در بازار کار و داشتن مسؤولیت‌های جدی شغلی در شرایط زن / همسر /
مادر بودن. زنان در شرایط کاری برابر باشد و برابر بیشتر تلاش کنند تا شغل خود را نگه
دارند و حتی در آن پیشرفتی مساوی مردان داشته باشند.
این در حالی است که از آنها توقع زنی آراسته، همسری کامل و مادری همیشه حاضر
می‌رود. مریل استریپ در نقش کارفرمایی خشک و خشن اما موفق در شغل خود،
زنگی خانوادگی بسیاری ندارد و آنا هاتاوی در نقش دختر جوانی که مسیر شغلی
کماکان شبیه کارفرمایش را در پیش میان آچه واقعاً از شغلش می‌خواهد و
از رشتهای شخصی و خانوادگی‌شناور از رشتهای سخت و خشن دنیای کار جدیدش، راه
شخصی خود را انتخاب می‌کند.

به همین سادگی شاید بهترین و جدی‌ترین فیلمی باشد که درباره زن امروزی ساخته‌اند. فیلم سال ۱۳۸۶ ساخته شده اما هنوز هم حاوی
دغدغه‌های یک زن / مادر است که در جامعه ایرانی زندگی می‌کند. «به همین سادگی» انتظاراتی را که از طاهره به عنوان
یک مادر و همسر می‌رود به خوبی نمایش می‌دهد اما طاهره فیلم مانند تمامی انسان‌ها برای خود نیز مسیری در نظر دارد
که به نظر در پیش مادر بودن و همسر بودنش فراموش شده. ما بایک روز زندگی طاهره همراه می‌شویم و او را در ارتباط با
فرزندان و همسر و اطرافیانش می‌بینیم.

مثلاً پسرش به پاسخ‌های مادرش درباره کلمات انگلیسی اعتماد ندارد و سوالاتش را از منشی پدرش می‌پرسد. طاهره در
پس تمام این روابط، کمبودی راحس می‌کند. انگار او به تمام دنیا و اطرافش، خدمات و توجه ارائه می‌دهد اما کسی نیست
همراه و همدل طاهره باشد. طاهره، نقطه مرکزی دنیابی است که اطراف خودش ساخته و تمام افرادی که پیرامونش زندگی
می‌کنند به او وابسته هستند و طاهره این تنهایی راحس می‌کند.

خانوم

ساخته تینا پاکران، روایت سه زن در شرایط متفاوت اما نزدیک به هم است. هر سه زن حاضر در فیلم، قهرمان روایت خود
هستند. در پس ساختی‌هایی که در زندگی با آن مواجه هستند، مشکلات مالی شوهرشان، مشکلات روحی شوهرشان،
مشکلات جسمی شوهرشان، زنانه ایستاده و زندگی را پیش می‌برند. «خانوم» روایتی است از حل مشکلات سخت دنیا به
دست زنان و به شیوه زنانه. تینا پاکران، زنان فیلم خود را با جزئیات و دقت ترسیم کرده، مانند فیلم دیگریش (نیمه شب
اتفاق افتاده) که روایت زنی می‌انسال است که با آشپزی زندگی خود را در جزئیات و دقت ترسیم کرده. زنان حاضر در آثار پاکران مانند خاتون
سریال «خاتون» که در شبکه نمایش خانگی پخش می‌شود، قهرمان‌هایی دور از نظر نیستند، مادران و زنانی هستند که با
احساسات و نگاه زنانه به دنیا مشکلات را حل می‌کنند و شرایط را تغییر می‌دهند.

زندگی خصوصی آقا و خانم میم

ساخته روح‌الله ججازی یکی از بهترین فیلم‌های ایرانی در نمایش شرایط زن در جامعه‌ای است که به سمت مردن شدن
پیش می‌رود و زن را امروزی و مدرن می‌خواهد اما در تقابل با ارزش‌های سنتی تلکیش مشخص نیست. در این میان،
زن بازیچه این بلاتکلیفی است. خانم میم، زنی معمولی است که در شرایط گذار قرار گرفته. کارمی‌کند، بچه دارد و دلش
می‌خواهد فرزند دیگری نیز داشته باشد. آقای میم مردی با مختصات سنتی است که برای ریک پیشرفت ناگهانی شغلی به
طبقه اجتماعی تازه راه یافته و به همین علت به همسر خود فشار می‌آورد که او نیز به ظاهر طبیه جدید درآید و تمام آنجه‌ای
گذشته با یکدیگر درباره شرایط و چارچوب زندگی اجتماعی شان به تفاهم رسیده اند را فراموش کند. خانم میم، وسیله‌ای
برای نمایش آقای میم می‌شود در طبقه جدیدی که به آن وارد شده، اگرچه ایندا سرخوش از این عروسک زیبایی است که
همه را جذب خود کرده، اما این شرایط جدید با ابورهای او در تضاد است و این تقابل به مشکلات جدی در رابطه این زن و
شوهر ختم می‌شود.

جو
ساخته سال ۱۵ با بازی جنیفل رنس، داستان زندگی جوی مانگانو، کارآفرین زن
آمریکایی است که کسب و کار خود را به تنها یا آغاز می‌کند و به یکی از بزرگ‌ترین
کارآفرینان زن آمریکا تبدیل می‌شود.

جوی زنی در مرکز شرایط به هم ریخته خانوادگی و شغلی است، دو فرزند کوچک دارد
و از همسرش به خاطربی کفایتی اش در اداره زندگی جدا شده اما هنوز همسرش
در زیرزمین خانه شان زندگی می‌کند، چراکه جای برای زندگی ندارد. جوی در تمام
این سال‌ها مسؤولیت مادر خود را که از نظر روحی بیمار است، به عهده دارد.
پدرش مردی هوس باز است که در برجه‌های زمانی کوتاه با زنان دیگری وارد رابطه
می‌شود و زمانی که روابطش به شکست منتهی می‌شود به خانه جوی می‌آید و آنجا
ساکن می‌شود.

میان تمام این شلوغی‌ها، تنها مادر بزرگ جوی است که پشتیبان و همراه و کمک اوست.
جوی ابتدای فیلم، مادر بزرگ خود را از دست می‌دهد و به تنها یا با تمام کاستی‌ها و
سختی‌های زندگی‌شناور مواجه می‌شود و تصمیم می‌گیرد راه خود را در پیش کشید.
اگرچه در این میم می‌شود موضع بسیاری موجه می‌شود و حتی خانواده‌اش نیز برای او
مشکلاتی ایجاد می‌کنند اما جوی راه خود را در پیش می‌گیرد و به موفقیتی که لایق
اوست می‌رسد. نگاه زنانه جوی به مسائل و تلاشش برای حل مشکل به روش
خودش یکی از مهم‌ترین نکات فیلم است. فیلم روایتی جذاب و گیرا از زندگی حقیقی
این کارآفرین زن به نمایش می‌گذارد.